

เทศน์อบรมฆราวาส

ณ วัดโศการาม ต.ท้ายบ้าน อ.เมือง จ.สมุทรปราการ

เมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๖ (คำ)

ภวนาคือยาแก้กิเลส

มันเหน้อยมันไม่ยากพูดอะไรนะ มากี่มาดูหน้ากันเอาก็แล้วกัน ต่างคนต่างมีหน้าตาต่างคนต่างมีตา ก็ต่างคนต่างดูกันเอา พูดมันก็หมดแล้วจะให้ว่าไง วันนี้ไปเทศน์ที่นั่นก็ตั้งชั่วโมงเต็มๆ ไม่ใช่เล่น เทศน์เหน้อยนะ เทศน์นี้เหน้อย แต่ก่อนยังหนุ่มยังน้อยนี่เป็นอีกอย่างหนึ่ง เวลายังหนุ่มน้อยมันไม่มีอะไร ปีนี่ฟุ้งๆ เลย คือธาตุขันธ์เราไม่บกพร่องอะไร ยังหนุ่มยังน้อยมันไม่ได้เป็นกังวลกับเรื่องการเทศน์นี่นะ คือธาตุขันธ์มันพร้อมทุกอย่างๆ เลย ที่นี้เวลาเป็นโรคหัวใจมันต้องได้ระวัง..จากนั้นมาก็เลยลด ไม่เอาละ ที่นี้เทศน์เลยเป็นคนละคนไปเลย

ทุกวันนี้มันอย่างว่าละ เราเป็นคนเทศน์เอง เทศน์มันสะเปะสะปะ ที่นี้ยิ่งเพิ่มความหลงหน้าหลงหลังเข้าไปอีกเดี๋ยวนี้ เทศน์วากวนก็มี หลงหน้าหลงหลัง แต่ก่อนเทศน์ธาตุขันธ์ไม่ได้เป็นกังวล มันคล้องตัวของมันไปเลย อย่างหนึ่งก็เป็นตามนิสัย เราถ้างเริ่มขึ้นแล้วปีบ แล้วก็ต่อเรื่อยตลอด ที่จะหยุดจะพักอยู่ธรรมดาๆ แล้วค่อยเทศน์ไม่มี พอเริ่มขึ้นแล้วก็เรื่อยๆ มักจะเร่งไปข้างหน้าเรื่อย ให้อ่อนข้างหน้าไม่อ่อน สุ่มเสียงทุกอย่างมันจะเร่ง ยิ่งเป็นธรรมะขั้นสูงด้วยแล้ว มันก็ยิ่งเร่งของมัน

เราฟังตั้งแต่สมัยนั้น ธาตุขันธ์ยังดี มันก็มีเทป เทปเข้ามาวัดใหม่ๆ เราเป็นคนเทศน์ พระท่านอัดเทปเอาไว้ พอเทศน์จบนั้นแล้ว ว่างๆ เอ้าลองเปิดให้เราฟังดูซิ มีแต่เราเทศน์ ที่นี้เราจะฟังเทศน์เราลองดูเป็นยังไง เทศน์สอนพระด้วยนะ เทศน์สอนพระเป็นธรรมะขั้นสูง เรียกว่าแกงหม้อเล็กหม้อจืดตลอดเลย ให้พระเปิดให้ฟัง โอ้โห มันพิลึกนะ จนเจ้าของเองก็ได้ออกอุทาน โอ้โห มันเทศน์อะไรนี่กหนา เหมือนปีนกลเลยไหลไปเลย ลมหายใจ หายใจไม่ทันบางที มันดั่งฟิ้วเลย คือกำลังเทศน์เนื้อธรรมยังไม่จบ ยังไม่หมด ลมหายใจหมดก่อน รีบสูบลมหายใจให้ทันกับเนื้อธรรมที่กำลังเร่ง ลมหายใจดั่งฟิ้วๆ โธ่ พิลึก

นั่นละตอนธาตุขันธ์ยังดี มันก็ไม่เห็นเมื่อยเห็นเพลียอะไร เวลามันเทศน์ของมันก็เหมือนนักมวยต่อยกันบนเวที ไม่ทราบใครเมื่อยไม่เมื่อย ไม่สนใจ ที่นี้เวลาเทศน์มัน

ก็เป็นปัจจุบันของมันเรื่อย โอ้โฮ มันขนาดนี้เขี้ยวเทรอ เจ้าของละว่าเจ้าของเอง มันยังงักมันเหมือนปืนกล เสียงติดกันจนฟังจะไม่ทันเวลามันเร่งของมัน

พอมาโรคหัวใจเกิดขึ้นปี ๒๕๐๖ นั้นละ ตั้งแต่นั้นมาล้มไปเลยเขี้ยว หยุตไม่เอาเลย รับแขกรับคนก็ไม่ได้ หลบหนี อยู่ในวัดไม่ได้มีแขก ต้องขโมยหนีเอา จะไปไหนไม่บอกใคร รถมาปั๊บแล้วขึ้นรถปั๊บ หนีไปเลย ก็วันก็ตามหนีไปเลย เจียบ บางทีก็โดดมาหลบซ่อนอยู่ทางเมืองชล เกือบสองอาทิตย์ก็มี มาอยู่วัดไม่ได้นะ แขกคนมามาก มาทางนี้ก็ต้องขู่เอาไว้ เรบอกเรามาหลบแขกหลบคนนะ โรคหัวใจ มาจ้งหันมาได้เราก็บอกอย่างนั้น เพราะอยู่ที่นั่นก็เต็ม คนไปจ้งหันเต็มหมดเลย พอฉันเสร็จแล้วไล่เลิกหนีหมดเลย

ว่าอะไรมันจริงนี้เรา ถ้าว่าไปเล็ก ไล่เอาจริงๆ จึงไม่มีใครกวณ อยู่อย่างนั้นละ หลบ อยู่ในวัดนี้ โอ๊ย พวกหนึ่งไม่มา เอ้า พวกหนึ่งมา มาอยู่อย่างนั้นตลอด ที่นี้มันก็จำต้องได้รับ พุดมันจะตาย พุดไม่ได้ ตั้งแต่ ๒๕๐๖ ไปถึง ๒๕๑๒-๑๓ พอมมีพื้นที่ขึ้นบ้างเล็กน้อย ตั้งแต่ ๒๕๐๖ ถึง ๒๕๑๒ นี้ไม่ได้เลย รับแขกก็ไม่ได้ เทศน์ก็ไม่ได้ นี่ละ ๒๕๑๓-๑๔ ไปค่อยมีบ้าง ได้บ้างเล็กน้อย ตั้งแต่ ๒๕๒๐ ที่เทศน์สอนคุณพาว ได้หนังสือสองเล่ม คือศาสนาอยู่ที่ไหนและธรรมะชุดเตรียมพร้อม หนาๆ นี่เทศน์สอนคุณพาวาง อย่างนั้นละเรา

เขาอยู่กรุงเทพฯ เขาเขียนจดหมายไปหาเราว่าจะขอมาพักภาวนาที่วัดป่าบ้านตาด หมอเขาบอกว่าหมดหวังแล้ว อย่างนานไม่เลย ๖ เดือน ตายเขาวังั้น เลยเขียนจดหมายไปหาเรา เราอ่านจดหมายแล้ว เราก็ตอบมา ถ้าจะไปธรรมดาๆ นี้ ไอ้เรื่องที่รับกันมันก็จะไปธรรมดาไป คุณค่าแห่งการไปไม่ค่อยมี เราตอบ ถ้าไปเป็นแบบนักรบแล้ว ไปได้เราว่า พอจดหมายถึงเขาตอนเย็น เขาเตรียมของเดี๋ยวนั้นเลย ได้รับจดหมายเราแล้ว เตรียมเดี๋ยวนั้นขึ้นรถเลย ตอนเช้าถึงวัด อ้าว ได้รับจดหมายหรือยัง ก็จดหมายเพิ่งส่งไปนี่นะ ได้รับหรือยัง รับแล้ว รับจดหมายแล้วก็มานี้แหละวังั้น

พอรับจดหมายแล้วเตรียมของวันนั้นเลย ขึ้นรถมาเลย เพราะฉะนั้นจึงมาถึงแต่เช้านี้ นี่เช้าแล้วกับประโยคที่สอง ประโยคที่หนึ่งอย่างที่เราว่าไป มันก็ไม่ได้ประโยชน์อะไร ไปหรือไม่ไปก็พอๆ กัน เรียกว่าพุดแบบจิตๆ มาละ ถ้าไปด้วยความเห็นภัยจริงๆ ไปได้ แนะ เราก็อ่า เขาก็รับ เขาก็มาแบบประโยคที่สอง พอรับจดหมายเขามาเลย ถึงตั้งแต่ตอนเช้า พอเขาไปถึงแล้ว เราก็ดินเข้าไปในครัวนั่นเลย เข้ากุฏิสองหลังนี้ให้เลือกเอา หลังหนึ่งกุฏิที่คุณอยู่ หลังหนึ่งคุณหญิงมิสกมานอยู่

สองหลังนี้ให้เลือกเอา เพราะตอนนั้นกุฏิมันก็ว่างอยู่ เอ้าจะเลือกหลังไหนให้เลือกเอา เขาก็เอาหลังคุณหญิงมิสกมานอยู่ นั่นเขาไปประโยคที่สอง

เมื่อเขาไปแล้ว ตอนเย็นเราก็ก้าวไปเทศน์เลย เทศน์ทุกวัน เว้นแต่วันไหนที่เราประชุมพระ เราก็บอกวันพรุ่งนี้จะไม่ได้เข้ามา ถ้าวันไหนไม่บอกก็เข้าไป พอตกอย่างทุกวันนี้ก็ประมาณสักหกโมงครึ่ง เข้าไปแล้วละ อย่างทุกวันนี้หกโมงครึ่งยังไม่มืดใช้ไหมล่ะ ท่านปัญญาละตามเข้าไปด้วย ไปอืดเทป เราเป็นคนเทศน์ เทศน์ทุกวันเลย เว้นแต่วันประชุมหรือวันเราไม่อยู่มีธุระเราก็กังไว้ วันเช่นนั้นไม่ไป นอกนั้นไปทุกวัน นั่นเห็นไหมล่ะ เขาไปเพื่ออะไร ประโยคที่สองเอาจริงจัง ทางนี้ก็ชัดจริงจังเลย เทศน์มันร่อยกว่ากัณฑ์ละมั้ง ได้หนังสือสองเล่ม เล่มมันหนาขนาดนี้ ถอดเทปมาพิมพ์ นั่นแหละเริ่มเทศน์ได้แต่นั้น ไม่มากก็ได้ ต่อนั้นมาก็ค่อยได้ไปเรื่อย ๆ เทศน์ทุกวัน ๆ เลย

นี่ละที่โยมแม่ได้ฟังติดกันไปเลย โยมมารดาของเรา เวลาไปเทศน์ตอนนั้นก็โยมมารดาฟังด้วยทุกวัน ๆ แล้วได้ผลมากด้วยนะ เวลาเราไปเทศน์ คือจิตบอกว่ารวมได้ทุกวัน ไม่มีพลาด ไม่ว่าเทศน์กัณฑ์ไหนว้างนั้น พอเริ่มเทศน์จิตเริ่มจ่อลง สงบแนว ๆ ทุกกัณฑ์เลย โห้ย ดีกว่าเราภาวนาโดยลำพังอย่างมากทีเดียว คือเวลาฟังเทศน์นี้ไม่ต้องบังคับ พอท่านเริ่มเทศน์ จิตก็เริ่มจ่อสติจ่อเลย ธรรมะเหมือนว่ากล่อมลง ๆ จิตก็แนว ๆ ทุกวัน ไม่ต้องบังคับว้างนั้น

จึงได้บอก โยมแม่ละบอกกับเราเองว่า นี่ถ้าไม่มีแขกมีคนที่ตาม หากอาจารย์ว่างวันไหน ขอนิมนต์มาเทศน์ให้แม่ฟังด้วย ได้ฟังเทศน์อาจารย์ไม่ได้บังคับจิต แล้วได้กำลังทุกวัน ๆ ว่าอย่างนั้น ถ้าภาวนาโดยลำพังเจ้าของนี้ นั่งจนหลังจะหักมันก็ไม่ยอมลงจิต ว้างนั้นนะ แต่เวลาฟังเทศน์นี้ไม่มีพลาดเลย ได้ทุกกัณฑ์ เราก็ก็นึกใจเหมือนกัน แต่งานเราก็ก็น่า เพราะฉะนั้นวันไหนถ้าอาจารย์ว่าง ไม่มีแขกมาก็ตาม ขอนิมนต์มาเทศน์ให้แม่ฟังด้วยว้างนั้น คือตามธรรมดาถ้ามีแขกมานี้ บางทีมีทั้งผู้หญิงมีทั้งผู้ชาย แต่ก่อนแขกไม่ติดกันอย่างทุกวันนี้ พอเวลาแขกมาก็ยกผลประโยชนให้ฝ่ายผู้หญิงเสีย ฝ่ายผู้ชายก็ไปกับเรา เข้าไปในครัว ฝ่ายผู้หญิงก็รออยู่ทางโน้น ถ้ามีแต่ผู้หญิง เราก็ก็นไปกับท่านปัญญาเท่านั้นแหละไปด้วยกัน ถ้ามีผู้ชายด้วยก็ให้เขาติดตามไปด้วย

โยมแม่ได้ฟังเทศน์ติดกันตลอดนั้นละ ได้กำลังมากจริง ๆ บอก ๆ เลยนะ รู้สึกว่าได้กำลังมากทางด้านจิตใจ ใจแน่นหนามันคงขึ้นมาก นั่นละเรื่องราวมัน โยมแม่จึงค่อยได้หลักได้เกณฑ์ ภาวนาดีนะโยมแม่ แล้วก็อีกอันหนึ่งที่ว่า เทศน์นี้ไม่ใช่เทศน์อาจารย์ แม่ไม่อยากฟัง ว้างนั้นเลยนะ เตี่ยวันนี้แม่มันหูสูงแล้ว แล้วแม่กับลูกจะว่าไง ทางนี้ก็สอด

เข้าปีบเลย ว่าเดี๋ยวนี้แม่สูงแล้วนะ ระวังนะสูงเดี๋ยวมันเป็นหุหมานะ โยมแม่ก็แว๊ดขึ้นเลย มันจะเป็นหุหมายังไง หุคนแท้ๆ อ้อ มันก็เป็นตรงที่สูงๆ นั่นแหละ สูง ใครเทศน์ไม่ยากฟัง ถ้าไม่ใช่อาจารย์แล้วไม่ยากฟัง แล้วก็ซ้ำเข้าอีก อาจารย์เทศน์ไม่ได้เหมือนใครเทศน์ว่างั้น เทศน์เหมือนกับตีเข้าไปๆ จิตหมอบเข้าไปเรื่อยๆ ว่างั้น เพราะงั้นแม่จึงไม่ยากฟัง แล้วได้ประโยชน์จริง ๆ

เวลาเข้าไปหาโยมแม่ก็ไปยืนอยู่หน้ากุฏิ เพราะส่วนมากมีลูกมีเต้าอยู่ด้วยอยู่ข้างใน ไปยืนอยู่หน้ากุฏิ เป็นยังไงล่ะอาการอย่างนั้นแหละ คือป่วยหนักเข้าๆ ยิ่งจนตัวเข้ามา นี้เราเข้าไป ไปถาม เป็นยังไงเรื่องจิตใจนะ ตอบผิงออกมาเลย โอ๊ย จิตใจแม่ดีอยู่ แม่ไม่วิตกวิจารณ์ นั่น อย่างนั้นแล้วจิตถ้ามันได้หลัก ฟังซิ จิตใจแม่สว่างไสวอยู่ตลอดเวลา ไม่วิตกวิจารณ์กับเรื่องความเป็นความตาย นั่นเห็นไหมล่ะ แม่ไม่ได้กังวลถึงธาตุขันธ์จะเป็นอยู่ขนาดนี้ ถึงขนาดที่จะลุกไม่ขึ้น แม่ก็ไม่ได้กังวล นั่น

นี่ไปถามใครที่ไหน พุดออกมาเองจากภาคปฏิบัติของตัว จิตใจแม่ดีว่างั้นเลย ไม่หวั่นไม่ไหว นั่น เราก็ก็นั่งอยู่หน้ากุฏิเท่านั้น ถามสองสามประโยคแล้วก็ออกมา ที่นี้เวลาจะถึงวันแล้ว พอตื่นเช้ามาก็บอกลูกเลย นี่แม่จะไม่พ้นวันนี้ละ ดูอาการอ่อนมากแล้ว พอประมาณเขาไปบอก ๘ โมง ๔๕ นาที ตอนเช้า เรากำลังฉันจังหันอยู่ ไปบอก ๘ โมง ๔๕ นาที ว่าโยมแม่เสียแล้วว่างั้น อ้อ เอาเสียก็เสียไปละ ผู้ยังไม่เสียก็จะฉันจังหันเราก็ออย่างนั้น เราก็พุดอย่างสบาย ก็มันเรียนมาจบหมดแล้วจะไปตื่นมันอะไร ผู้ตายก็ตายไป ผู้ยังไม่ตายก็จะฉันจังหันเราก็อ ฉันเสร็จแล้วถึงจะเข้าไปนะ บอกสั่งเขาแล้ว

พอเสร็จธุระอะไรเรียบร้อยแล้ว เราเข้าไป สั่งจัดนั่นจัดนี้ เพราะได้บอกโยมแม่ไว้แล้วว่าเรื่องเป็นเรื่องตาย โยมแม่อย่ามากังวล เรื่องศพเรื่องเมรุ เรื่องการเผาศพอะไร บอกว่าที่เผาของโยมแม่อยู่ที่หน้าศาลา เราบอกไว้เลยนะ จะไม่ไปเผาป่าช้าอะไรที่ไหนละ จะเผาที่หน้าศาลา อาตมาเองจะเป็นเจ้าภาพ เป็นผู้ดูแลศพของโยมแม่ทุกกระเบียด จึงไม่ต้องมาเป็นกังวล สั่งเรียบร้อย เวลาโยมแม่ตายก็เอาไปเผาที่นั่น ที่หน้าศาลา หน้าบันไดศาลา ก็อย่างนั้นแล้ว

คือจิตแต่ก่อนก็ไม่เคยพุด ที่นี้เวลาได้อบรมจิตดีแล้ว มันพุดได้สบายๆ แม่ไม่ได้เป็นกังวลนะกับเรื่องความตาย จิตแม่สว่างไสวดี บอกอย่างนั้นเลย เราเข้าใจทันที พุดคำไหนออกมามันก็เข้าใจ ก็เราเป็นคนสอนเองนี่วะ แะบอออกมาตรงไหนมันก็เข้าใจ โยมแม่ันับว่าดีอยู่ การภาวนาดี นิสัยฉลาดอยู่นะ โยมแม่ฉลาด แต่โยมพ่อนี้ โอ๊ย ใกล้เคียงหมาตาย อ้าวเป็นอย่างนั้นจริงๆ โยมแม่ฉลาด ดูน้ำหนักต่างกันมาก โยมพอกับ

โยมแม่ ความโง่ความฉลาด โยมแม่ฉลาด โยมพ่อนะมันเหมือนหมาตาย โง่ นี่ละการ
อบรมจิตใจ

เราจึงได้พูดแล้วพูดเล่า ยิ่งจนจะตายเท่าไร ยิ่งเป็นห่วงบรรดาพี่น้องชาวพุทธ
เรา สาระสำคัญไม่อยู่ที่ไหนนะ มาอยู่ที่จิตทั้งนั้น ความรู้ที่มันแตกชานออกไป มันหมุน
ตามกิเลสตัณหา หาราค่าราคาไม่ได้นะ มันวิ่งตามกิเลสหลุดไปลากไป อยากได้นั้นอยาก
เห็นนี้ อยากรู้นั้น คิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ หมุนอยู่ภายใน เราก็ดลตามมัน ไม่เป็นตัวของตัวเอง
จิตเป็นนักรู้ๆ ก็รู้ตามกิเลส วิ่งตามกิเลสเสีย ไม่ใช่เป็นความรู้ ที่เป็นสาระสำคัญ ที่นี้
เวลาอบรมเข้าๆ ความรู้ที่มันชาน มันวิ่งไปตามกิเลส และหาราค่าราคาไม่ได้มัน มัน
ค่อยหดตัวเข้ามาๆ มารวมเป็นความรู้ที่อยู่ภายในใจ นั้น ที่นี้เริ่มแล้วนะ เริ่มจะเห็นสาระ

เริ่มเห็นที่แรกก็คือจิตสงบจิตรวม ถ้าจิตรวมเห็นในวันนั้นละ จิตไม่เคยรวมมัน
ก็ไม่เคยเห็นความแปลก เห็นแต่อันนั้นดีอันนี้ดี ตืออยู่แต่ภายนอก เจ้าของซึ่งเป็นนักรู้วิ่ง
ตามเขา นี่จิตที่ไม่ได้รับการอบรมเป็นอย่างนั้น ที่นี้เวลาอบรมแล้ว พอมันสงบผ่องใส
ขึ้นมา มันก็เห็นจุดที่จับได้ละที่นี้ เห็นความแปลกประหลาด รู้สึกตื่นเต้นภายในตัวเอง
เอ๊ ความสุขนี้เราหามาตั้งแต่วันเกิด ไม่เห็นเจอที่ไหน บทเวลาเจอมาเจอที่จิต นั้น มัน
ถามใครเมื่อไร รู้ โอ้ มันมีอยู่ที่จิตนะความสุข ความแปลกประหลาดอัศจรรย์มีอยู่ที่จิต
นั้น ไปถามใครที่ไหน ก็มันรู้ขึ้นมาที่จิต

พอจิตสงบลงไปแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง อันเป็นเครื่องกังวลของกิเลสก่อความมัน
สงบตัวลง จิตสบาย จากนั้นก็มีสว่างไสวออกมา สงบสบาย สว่างไสวขึ้นภายในใจ นี่ละ
จุดเด่นของคนเราอยู่ที่ใจนะ ไม่ได้อยู่ที่ภายนอกดังที่กิเลสมันลากไปให้อันนั้นดีอันนี้ดี
ทั่วโลกดินแดน แต่ไม่เห็นมีอะไรดี ถูกหลอกเฉยๆ ที่นี้เวลาเป็นทุกข์ แต่ก่อนมันก็เป็น
ทุกข์ มันเป็นทุกข์ทั้งใจหมดทั้งตัวด้วยนะ ใจที่ไม่ได้รับการอบรม เป็นทุกข์เพราะกิเลส
มันพาให้คิดให้ยุ่งมาก ๆ เป็นทุกข์มาก

ที่นี้เวลาเราได้อบรมจิตของเราสงบแล้ว มันก็เห็นโทษของความทุกข์ เพราะมัน
เห็นคุณค่าของความสงบซึ่งเป็นธรรมแก่กัน จิตของเราสงบเป็นความสุขอย่างนี้ๆ นั้น
จิตของเราเป็นทุกข์ เพราะความยุ่งเหยิงวุ่นวาย เนื่องจากจิตมันออกไปอย่างนั้นๆ นั้น
มันก็ค่อยรู้เข้ามา ค่อยปรับปรุงเจ้าของ วันไหนจิตไม่สบายมันก็รู้ เอ้อวันนี้ไม่สบาย ได้
ตำหนิแล้ว ตำหนิจิตดวงที่เคยสบาย มันพลิกไปทางไม่สบาย คือพลิกไปตามกิเลส มัน
ก็หาความสบายไม่ได้ เวลาพลิกมาหาธรรม เอาธรรมแก่เข้าไป เป็นความสงบเย็นขึ้นมา
ด้วยบทภาวนา จิตค่อยสงบเข้ามาๆ ความรู้ที่เด่นขึ้นๆ อะไรๆ ก็เลยมาสำคัญอยู่กับ

ความรู้ที่เด่น ๆ ร่างกายเหล่านี้ก็ไม่สำคัญ สิ่งเหล่านั้นไม่สำคัญ มาสำคัญอยู่ที่ความรู้ที่เด่น ๆ นั้น

มันจะเริ่มเห็นความสำคัญภายในตัวของเราแล้วที่จิตสงบ พอมันจับได้แล้วที่นี้ มันก็ไม่ปล่อยละ เวลาจิตไม่สบายมันยุ่งแล้ว วันนี้ไม่สบาย ไปเห็นโทษมัน แต่เอาเข้ามาไม่ได้ ก็ยอมรับเสียก่อน หากเห็นโทษมันอยู่ ชยับไปชยับมาสักเดี๋ยวก็ก้เข้ามา แก้ได้แล้วสงบเข้ามาได้ นี่ละวิธีฝึกฝนอบรมจิตให้ท่านทั้งหลายดูเอา หลวงตาบัวตายจะไม่มีใครสอนอย่างนี้ละ พูดให้จ้ง ๆ เลย เพราะเราพูดอย่างไม่สะทกสะท้าน มันประจักษ์อยู่ที่หัวใจ การสอนพี่น้องทั้งหลาย ไม่ได้สอนแบบลูบ ๆ คลำ ๆ จากนั้นจากนี้ละ ถอดออกมาจากหัวใจ รู้อยู่ตลอดเวลาอกาลโก ไม่มีว่าเผลอไปที่ไหน

จิตถ้าเป็นตัวของตัวเองเต็มสัดเต็มส่วนแล้ว ว่าเผลอที่ไหนไม่เผลอที่ไหน มันไม่เข้ามายุ่งได้เลย เผลอก็ดีไม่เผลอก็ดี เป็นเรื่องของสมมุติ อันนั้นเลยอยู่แล้วนั้น อันนั้นละที่ละเอียดสุด ที่นี้เวลาเราพยายามภาวนา ไม่ใช่อย่างอื่นที่จะระงับจิต ให้สงบจากความฟุ้งซ่านทั้งหลาย ด้วยวิธีบังคับอย่างอื่นใดไม่ได้ทั้งนั้น ต้องเป็นธรรมเป็นยาแก้กัน กิเลสเป็นฝ่ายอธรรมหรือเป็นข้าศึก ธรรมนี้เป็นคุณเป็นยาแก้กิเลสก็คือแก้ทุกข์ เพราะฉะนั้นเราจึงได้ภาวนา

การภาวนานี้คือยาแก้กิเลส เวลามันยุ่งมาก เราจดจ่อทางคำภาวนาของเราให้มาก เช่นพุทโธ ใครชอบคำไหนก็ตาม ตามแต่จริตนิสัยชอบ พุทโธ หรืออัมโม หรือสังโฆ หรือธรรมบทอื่นใดก็ตาม ขอให้ถูกกับจริต ให้นำมาบริกรรม ให้จิตเกาะอยู่กับคำบริกรรมนั้น ให้รู้อยู่กับนั้น เช่นพุทโธ ๆ ก็ให้รู้อยู่กับพุทโธ สติควบคุมอยู่นี้ มันอยากคิดไปไหน บังคับไว้ไม่ให้คิด คำว่าอยากคิดคือกิเลสละมันลากออกไป ให้อยาก ๆ นี่ละกำลังของกิเลส มันอยากให้เกิดนั้นคิดนี้

มันอยากเราก็กไม่ออกไป เราบังคับไว้ไม่ยอมให้มันออก นี่เรียกว่าบังคับกัน ในเบื้องต้นเป็นอย่างนั้น บังคับไม่หยุด เอาทางนั้นอยากมาก ทางนี้ตั้งใจบังคับมากเข้า สักเดี๋ยวลู่ทางธรรมไม่ได้ แล้วค่อยสงบเข้ามา สงบเข้ามาแล้วแน่วนี้ละ สงบแน่ว ความคิดความปรุงที่เป็นเรื่องของกิเลสสงบตัวไปด้วยอำนาจของการภาวนา นี้แหละที่เรียกว่าน้ำดับไฟ คือจิตฟุ้งซ่านรำคาญ ผสมกับกองทุกข์ไปในขณะเดียวกัน เราภาวนาบีบบังคับ พอจิตสงบมันก็เป็นน้ำดับไฟ ใจสบาย โล่ง พากันจำทุกคน

นี้แหละแก่นของศาสนาพุทธ พุทธศาสนาของเราอย่างแท้จริงคืออันนี้เอง นี่ละแก่นศาสนา รากแก้วของศาสนาคือการภาวนา ที่นี้เวลามันได้เท่านั้นละ จิตนี้มันจะ

ผูกพันของมันอยู่ภายใน เป็นอารมณ์พอกพ้อใจอยู่ภายในตัวเองนั่นละ อย่างที่เราเรียนหนังสือหรือทำงานอะไรอยู่ก็ตาม จิตมันจะอยู่ในนี้ ผลที่เคยได้เคยสงบ ถึงมันจะไม่สงบมันก็เป็นอารมณ์กับความสงบ ที่เคยมีและผ่านไปแล้วนั้นอยู่นั่นแล ทีนี้จิตก็ค่อยตีตะล่อมเข้ามาและค่อยสงบ นี่ละที่สาระสำคัญเห็นได้ชัด ในร่างกายของเราทั้งหมดไม่มีอะไรเป็นสาระ มีจิตดวงรู้นี้เท่านั้นเป็นสาระ ยิ่งรู้เด่นเท่าไร ยิ่งเป็นสาระ ยิ่งแปลกประหลาดอัศจรรย์ขึ้นเป็นลำดับลำดับ

ทีนี้มันก็จำขึ้นละซิ เมื่ออบรมบำรุงรักษาตลอด ไม่ให้กิเลสมาทำลาย เมื่อเจ้าของรักษาตลอดเวลาจิตก็ค่อยแคล้วคลาดปลอดภัยไป ความสงบเย็นใจก็มีหนาขึ้นๆ สว่างไสว นี่ละมันสว่างตรงนี้นะ ไม่ได้สว่างที่มันสมอง แต่ก่อนใครๆ ก็พูดว่าอะไรอยู่ที่มันสมองๆ เราก็มองตามเขาเหมือนกัน เพราะเรายังไม่เคยได้อันนี้ เรียนหนังสือนี้บางทีจนกระทั่งสมองมันงงหมดเลย คือบังคับให้มันจำ แต่มันไม่จำ คือสมองมันงงง มันที่พอแล้ว มันจำไม่ได้ ตกต้องหยุดเสียก่อน มันจำไม่ได้แล้ว บังคับให้จำก็ไม่ได้เรื่อง หยุดเสียก่อน พักผ่อนนอนหลับ เตียวตื่นขึ้นมาแล้วเรียนใหม่ มันทำงานอยู่ที่สมองนะ สมองจึงที่

ทีนี้เวลาเรามาภาวนา มันไม่ได้ขึ้นนะ พอจิตเริ่มสงบ มันจะเริ่มสงบที่ทรวงอกของเราแน่ละ ตรงกลางอกนี่ ไม่ต้องถามใครมันรู้อเอง ค่อยสงบเข้าตรงนี้ แล้วค่อยแผ่ใสสว่างขึ้นมา งามที่ทำมกลางอกๆ แล้วทีนี้เลยไม่มี แล้วมันจะแผ่ใสขนาดไหนก็ตาม มันจะจำๆ ขึ้นโดยลำดับที่หัวอกเรา ไม่ได้ขึ้นนะ สุดท้ายจนกระทั่งจิตนี้มันสว่างกระจายไปหมด ร่างกายของเราประหนึ่งว่าไม่มีเลย อำนาจแห่งความสว่างไสวของใจนี้มันแทงทะลุไปหมด เหมือนกับแก้วครอบตะเกียงเจ้าพายุ ใส้ตะเกียงนั่นคือความสว่างของจิต มันทะลุออกไปร่างกายส่วนต่างๆ ซึ่งเป็นเหมือนกับแก้วครอบ มันทะลุออกไปได้หมดเลย นั้น

แล้วไปถามใคร ก็มันเห็นอยู่ในตัวเอง มันสว่างออกไปๆ ถึงขั้นสว่างเป็นอย่างนั้น แต่เราไปคาดไม่ได้ ให้มันเป็นเอง ใครไปคาดอย่างนั้นไม่ได้ผล ไม่เกิดประโยชน์ เสียเวลาเปล่าๆ ต้องวงปัจจุบัน เช่นอย่างพุทโธ ให้อยู่กับพุทโธ มันจะแสดงผลอะไรขึ้นมา จะแสดงขึ้นมาในปัจจุบันนั่นแหละ มันแปลกมันต่างอะไรก็ให้รับทราบในขณะที่มันแสดงในวงปัจจุบัน อย่าไปคาด อยากให้มันเป็นอย่างนั้นให้เป็นอย่างนี้ไม่ได้ เสียผิด

วันนี้สอนภวานาให้ฟัง สอนให้ชัดเจนให้ละเอียดล่อ เวลาได้รับการอบรมไปเรื่อย ๆ จิตนี้เมื่อบำรุงรักษาอยู่ ก็ไม่มีอะไรเข้ามาแต่ต้องทำลาย มันก็ยังแสดงตัวเรื่อย ๆ เหมือนต้นไม้เราปลูกไว้ที่ไหน เราชักขาลำต้น หล่อเลี้ยงด้วยปุ๋ยด้วยน้ำอยู่ตลอดเวลา มันก็สดเขียวงดงามขึ้นมา อันนี้จิตใจของเราไม่มีตัวเมงคือกิเลสมากัดมาไซมัน มันก็สว่างงามขึ้นมา ต่อจากนั้นมันก็รู้เอง โอ้ ร่างกายทั้งร่างนี้ เมื่อถึงขั้นจิตเด่นแล้ว ร่างกายทั้งร่างนี้ก็ไม่เห็นมีความหมายอะไร นั่น มันมีความหมายอยู่กับตัวรู้ที่อยู่ตรงกลางนี้ต่างหาก นั่น นี่ละจิตสงบ จิตเป็นสมาธิ จิตแน่วหนามันคงอยู่ตรงนี้ ร่างกายก็เลยไม่ไปเกี่ยวกัน ตัวนี้เด่นอยู่ตลอด นั่นเป็นขั้น ๆ นะ

ทีนี้ออกจากนั้นมันก็สว่างจ้าไปหมดเลย มันก็สว่างออกจากอันนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างมันจะเปลี่ยนของมันไปความรู้นี้ คือที่เราไม่รู้ไม่เห็นนั่นก็คือกิเลสมันปกคลุมหุ้มห่อเอาไว้ มันมองไม่เห็นอะไร ธรรมชาติการภวานาของเรา คือการชะล้างสิ่งสกปรก หรือสิ่งมิดดำทั้งหลายออกวันละเล็กละน้อย มันก็จะค่อยกระจายออก อันนี้จะค่อยส่องแสงออกเรื่อย ๆ นั่นเป็นอย่างนั้น ต่อไปเมื่อมันออกมากเต็มที่ของมัน มันเป็นขั้นเป็นระยะ ๆ นะ เวลามันสว่างมาก สว่างจริง ๆ จนเจ้าของก็อัศจรรย์ตัวเอง

มองไปไหนมันไม่เห็น ต้นไม้ภูเขาทั้งลูกนี้ มองเห็นเป็นราง ๆ นั่นฟังซิ ภูเขาลูกใหญ่ใหม่ละ มองเห็นเป็นราง ๆ นอกนั้นจิตทะลุไปเลย ๆ มองลงไปดินทะลุไปเลย นั่นอำนาจของจิต มีน้ำมีบกที่ไหน ทะลุไปได้หมดเลย ทีนี้มันก็มาสว่างอยู่นี้ตลอดเวลา ไปที่ไหนก็จ้า ๆ อยู่ที่นี่ นั่นแหละการอบรมจิตใจด้วยจิตตภาวนา แสดงผลให้เห็นเป็นของอัศจรรย์ภายในจิตของเราเอง ซึ่งแต่ก่อนไม่เคยปรากฏ เห็นแต่อันนี้ดี ๆ ไปหมด เพราะกิเลสหลอก ให้ดีแต่ภายนอก ภายในสกปรกเท่าไร ไม่สนใจแก้ไขตัดแปลงหรือชักพอกกัน ไปแก้ไขตัดแปลงตั้งแต่ภายนอก

ภายในมันสกปรก อะไรจะดีขนาดไหน มันก็ไม่ตายนั่นละ ถ้าใจไม่ตีเสียอย่างเดียว พอเราขัดเกลาจิตใจของเราให้ดีขึ้น ๆ อันนั้นก็เพียงอาศัยไป แน่ มันก็รู้ของมัน ไม่มีอะไรเลิศยิ่งกว่าอันนี้ จะพยายามอันนี้ให้เลิศเลอขึ้นไปโดยลำดับ สิ่งเหล่านั้นเพียงอาศัย ๆ แน่ มันไม่ได้ไปหนักแน่นกับภายนอก ยิ่งกว่าหนักแน่นภายในใจ มันก็สว่างไสวขึ้นเรื่อย ๆ นี่ละที่นี้เราเห็นได้ชัดเลยว่า ในร่างกายของเรามีอะไรเป็นสาระ อะไรเหล่านั้นไม่มี สาระไม่มี มันรู้อยู่หัวใจ ผู้ที่เป็นสสารก็คือตัวรู้ ๆ ที่เด่น ๆ หรือว่าผ่องใสหรือสว่างไสวอยู่นั่นแล ตัวเป็นสสาร

เวลาตายแล้วจะไปไหน มันก็ไม่หนีจากนี่นะที่นี้ ตัวนี้ตัวเคลื่อนไหวไปที่ไหน ร่างกายเขาไม่ได้ไปไหนนะ แข็งขาอวัยวะต่างๆ มันก็มีมาตั้งแต่วันเกิด ไม่เห็นมันเคลื่อนย้ายไปไหน แต่จิตนี้มันเคลื่อนย้ายของมันไปเรื่อย ที่นี้พออบรมแล้วมันจะเคลื่อนไปไหน มีเจ้าของติดตามรู้ตาม สติปัญญา นั้นมันเอนเอียงไปที่ไหน มันก็รู้ๆ ตัวสำคัญคือตัวรู้ๆ แหะแหละที่นี้ ตัวนี้เลยอยู่ในความควบคุมบำรุงรักษาตลอด มันก็ยิ่งสว่างไสวขึ้นไปเรื่อยๆ ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอา

ถือพุทธศาสนาอย่าปล่อยภาวนานะ ถ้าอยากเห็นความเลิศเลอภายในใจ ศาสนาเลิศที่หัวใจนะ นี้ได้เรียนมาเหมือนกัน เรียนก็เรียนมาได้แต่ความจำ ว่ากิเลสก็ได้แต่ชื่อของกิเลส บาปบุญนรกสวรรค์ ได้แต่ชื่อแต่นาม แต่ไม่เคยเห็นบาปเห็นบุญนรกสวรรค์เลย เพราะเราไม่ได้ปฏิบัติ จำได้แต่ชื่อแต่นาม เวลาออกปฏิบัตินะชิมันถึงได้รู้ เอาปริยัติที่เราเรียนออกมากาง ท่านสอนว่ายังไงๆ ดำเนินตามนั้นๆ มันก็ค่อยรู้ค่อยเห็นขึ้นมา รู้เห็นขึ้นมาเรื่อยๆ เพราะพระพุทธเจ้าสอนไว้โดยถูกต้องแล้ว มันก็จำขึ้นเรื่อยๆ

อะไรที่พระพุทธเจ้าว่าตรงไหน เมื่อภูมิของเรา ความสามารถของเราที่ควรจะรู้ได้เห็นได้ขนาดไหน มันจะเป็นขึ้นในใจ ยอมรับพระพุทธเจ้าทันทีๆ เลย พระพุทธเจ้าว่าอย่างนั้นๆ ที่นี้ความเป็นของเราเป็นอย่างนี้ค้ำกันใหม่ ไม่มีอะไรจะค้ำ เรายอมรับเราแล้วเราจะค้ำพระพุทธเจ้าได้ยังไง นั้น มันก็ยอมรับกันเรื่อย กิเลสหนาบางขนาดไหน แต่ก่อนมันหนาขนาดไหนมันก็รู้ ที่นี้เวลามันบางเข้าไปๆ มันก็รู้จากการชำระจิตใจของตัวเอง มันรู้ไปทุกระยะ กิเลสเบาบางไปก็รู้ จิตใจสงบตัวมากน้อยเพียงไรก็รู้สว่างามไปเท่าไรรู้ๆ เป็นลำดับ ที่นี้ก็ชำระไปเรื่อยๆ

ที่นี้สิ่งภายนอกเลยหมดค่าหมดราคาไปเรื่อยๆ แต่ก่อนตัวมีราคามีราคาอยู่กับภายนอกทั้งหมด ใจนี้หาราคามีราคาไม่ได้ มีแต่วิ่งกับสิ่งนั้นสิ่งนี้ เพราะทางนี้ยังไม่ได้หลัก พอทางนี้เริ่มได้หลักขึ้นมา เริ่มปล่อยสิ่งที่เข้าใจแต่ก่อนว่ามีราคามีราคา กลับเป็นของไม่มีราคายิ่งกว่าใจที่สงบเย็น นั้นมันก็สนใจจุดนี้เข้าไปเรื่อยๆเลย ไปที่ไหนมันก็จำๆ เข้าละซีที่นี้ ถึงยังไม่สิ้นกิเลส กิเลสก็ละเอียดลงไปโดยลำดับ ธรรมหนาแน่นขึ้นที่ใจตลอดไป เพราะการบำรุงรักษาอยู่เสมอ

นั่นละการภาวนา ดังที่เคยได้พูดให้ฟัง ไป้อัจฉริยะตัวเอง นั้นเห็นใหม่ละ มองดูที่ไหนมันอดไม่ได้ ก็มันเป็นอยู่ในหัวใจนี้ มันสว่างไสวสว่างามก็หาที่ต้องติไม่ได้ จนถึงขั้นอัจฉริยะ เอ้อ มันสว่างไสวอะไรนักหนาจิต แหมจิตเราทำไมถึงอัจฉริยะนักหนา ว่าให้ตัวเองนะนั่น มันทะลุไปหมดเลย นั้นมันเป็นอยู่กับตัวเองจะไปถามใคร ใครเชื่อไม่

เชื่อก็ช่างเขาสี เขาไม่ได้รู้ได้เห็น เขาไม่ได้เป็น เราเป็นผู้เป็นเสียเอง เราจะไปเชื่อคนไม่
รู้ไม่เห็นไม่เป็นไต่ยังงี้ ก็เราเป็นผู้เป็นเสียเอง เราก็เชื่อเราละซิ ว่าจิตนี้สว่างไสว

นี่อันหนึ่งที่ว่าธรรมเตือน จิตสว่างไสวอยู่ในภุมินี ว่าสว่างไสวว่าอัสจรรย์ตัวเอง
นี่เริ่มหลง เจ้าของยังไม่วู้ ธรรมจึงเตือนขึ้นมา เตือนให้ได้สติ เราไม่ลืมนะ อยู่ๆ ก็ผุด
ขึ้นมาเป็นคำๆ เลยเหมือนคนบอก บอกมาจากภายในใจเป็นคำๆ ขึ้นมา ถ้ามีจุดมีต่อม
แห่งผู้รู้อยู่ที่ไหนนั่นแลคือตัวภพ จุดต่อมคืออะไร ก็จุดที่สว่างไสว นั่นคือจุด ต่อมกับจุด
นั่นเป็นไพอจณเฐ้แทนกันได้ คือผู้รู้ที่เป้นจุดอยู่นั่น นั่นละยังเป็นภยอยู่ อันนี้เรามั่นกึ่ง
ยังจับไม่ได้ ทั้งๆ ที่ธรรมท่านเตือน

ที่อัสจรรย์ตัวเองเบาละ ไม่อัสจรรย์มากเหมือนแต่ก่อน จนกระทั่งมันผ่านของ
มันไป ที่ว่าจุดว่าต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน ขาดสะบั้นลงไปหมด ความสว่างประเภทที่ติด
หรืออัสจรรย์ตัวเองนี้ขาดสะบั้นลงไปเลย แล้วอัสจรรย์ที่ไม่คาดไม่หมาย เป็นความ
อัสจรรย์โดยแท้เป้นหลักธรรมชาติก็จ้้าขึ้นมา ที่นี้มองดูความอัสจรรย์ของตัวเอง ที่เคย
อัสจรรย์มาแต่ก่อนนั่น กลายเป็นกองขี้ควายไปเลย เป้นยังงี้ต่างกันใหม่ ความสว่าง
ไสวความอัสจรรย์ที่เกินคาดเกินหมาย ปรากฏขึ้นที่หลังนี้ เอามาเทียบกับความสว่าง
ไสวกับความอัสจรรย์ ที่จนออกอุทานว่าอัสจรรย์นั่นต่างกันยังงี้ มันเป้นกองขี้ควาย ใ้อ
โห หลงขนาดนี้เขียวนะ นั่นเห็นใหม่ละ

นั่นละความเลิศของจิต เลิศเป้นลำดับลาดา เมื่อยังติดตรงไหนก็ยังเกาะ
เสียก่อน เกาะเพื่อจะปล่อยๆ เมื่อเวลามันเต็มที่แล้วปล่อยหมดเลย ไม่มีอะไรเลิศใน
โลกอันนี้ นั่น สามแดนโลกธาตุมองไปว่าอะไรเลิศเลอไม่มี ก็เห็นแต่ธรรมชาติที่เลิศเลอ
อยู่แล้วภายในใจ ก็จะไปถามหาใคร ถามกับผู้ใด ก็มันรู้ผู้นั้น นั่นที่นี้ไม่หา เป้นยังงี้
อยากไปนิพพานใหม่ ไม่อยาก ทั้งๆ ที่เราหิวกระหายกินเต็มอิม พออิมแล้วก็จะไปหา
ความอิมที่ไหน ก็มันอยู่กับตัวไซ้ใหม่ละ อันนี้หานิพพานก็หาอยู่ พอมันเต็มปั้งขึ้นมา
เท่านั้น ก็เหมือนเรารับประทานอิมแล้ว จะไปหาความอิมความหิวที่ไหน มันอยู่ในตัว
ของเรา พอรับประทานอิมแล้วมันก็รู้เอง ใครอิมก็รู้เหมือนกัน อันนี้จิตใจที่พอตัว ติด
ผิงขึ้นมา ก็พออย่างเดียวกัน

นี่คือผลแห่งการปฏิบัติตามหลักพระพุทธศาสนาของเรา ที่เป็นศาสนาที่เลิศเลอ
สุดยอดแล้ว ไม่มีที่ไหนที่จะมาเทียบเคียง เราเอาตัวนี้วัดเลยทันที ไม่สงสัย ตายแทน
พระพุทธเจ้าได้เลย พระโอราพที่สอนไว้จุดใด ที่จะมาขัดแย้งกับใจของเราไม่มีเลย มี
แต่หมอบราบๆ รู้ตรงไหนเป้นที่แน่ใจตัวเองแล้ว ย้อนไปหาธรรมพระพุทธเจ้าที่สอนไว้

พระองค์ก็สอนไว้ก่อนแล้วๆ เรามารู้ทีหลังแล้วก็ยอมรับ แล้วจะไปค้ำพระพุทธรูปเจ้าได้ที่ไหน นั่นละที่ว่าธรรมของจริง สนุกปฏิญโก รู้ประจักษ์ในตัวเอง จะไปถามใครที่ไหน

การอบรมจิตใจ ใจนี้ไม่ตายแน่ชัดเลย มันติดตามร่องรอยของใจไปเรื่อยๆ ละเอียดขนาดไหนมันก็ตามกันไป จนกระทั่งเชื้อของมันที่จะพาให้เกิดให้ตายขาดสะบั้นลงไปแล้ว ที่นี้ไม่ตายโดยแท้ละที่นี้ ชัดเจนแล้ว ดัดผิงลงไป นั่นละอมตมทานิพพานคือ ผู้บริสุทธิ์เต็มทีนี้แหละ ตายที่ไหน ไม่เคยตาย จิตดวงนี้ไม่เคยตาย

ให้พากันอบรมบ้างนะบรรดาพี่น้องทั้งหลาย จะได้เห็นหลักเกณฑ์ที่อัศจรรย์ของพุทธศาสนาเรา ภายในใจของเราเอง ซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติจิตตภาวนา ภายนอกเราก็ทำแต่หลักใหญ่อยู่ที่นี่ อย่าปล่อยอย่างว้าง หลักนี้เป็นหลักใหญ่มาก ถ้าจิตได้มีหลักมีเกณฑ์ในการภาวนาแล้ว หน้าที่การงานการประพฤติดังอย่างอื่นมันจะแน่นหนามั่นคงไปตามๆ กัน ไม่หละหละ คือจิตที่เป็นหลักมันเตือน มันเตือนอยู่ในหลักธรรมชาติ มันจะเอนไปทางไหนๆ เหมือนหนึ่งว่าอันนี้คอยเตือนๆ มันก็พยายามปรับตัวไปตามอันนี้ พยายามปรับตัวๆ ไปเรื่อยๆ แล้วสุดท้ายหิริโอตตปปะ ความสะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรม ไม่มีใครเกินใจดวงนี้ แล้วเตือนตัวเองก็คือใจดวงนี้ นั่นละการภาวนา

การทำบุญให้ทานเหล่านี้ น้ำหนักก็ต่างกัน การทำบุญให้ทาน มันหากเป็นอยู่ในจิตนะ ได้วัตถุใดไปทาน มันหากพิจารณาพิถีพิถัน มีน้ำหนักอยู่ภายในหัวใจ แล้วก็ออกมาเป็นน้ำหนักในวัตถุทานของเราที่ออกไปทาน มันออกมาจากใจ น้ำหนักออกมาจากใจ การประพฤติดังอะไรๆ อย่างนี้เหมือนกัน มันไม่ได้โลเลโลกเลณะ มันหากมีธรรมชาติหนึ่งอยู่ในใจนี้คอยเตือนๆ เรื่อย ค่อยรู้เรื่องรู้ราวเรื่อย นี่ละคนเราที่ดีไปไม่จำเป็นจะต้องหาใครมาเตือน ธรรมชาติคือนักรู้ของตัวเองคอยเตือนตลอด มันก็รู้ไปเอง

นี่ละธรรมเลิศเลอ ไม่มีใครสอนถึงนิพพาน ไม่มีใครสอนถึงความบริสุทธิ์ของใจ เหมือนพุทธศาสนาของเรา นอกนั้นศาสนาอื่นๆ เขาไม่ทราบว่าเขามีใจหรือเปล่า หรือสอนแต่วัตถุอันวัตถุนี้ไปภายนอก เหมือนเขาพูดกันธรรมดาโลกๆ ศาสนาเหล่านั้นเราไม่ค่อยได้ไปสนใจนัก ไม่เหมือนพุทธศาสนา พุทธศาสนานี้สอนลงที่ใจเลยเชียว ไม่นอกเหนือจากใจ ลงใจตุ้มแรกเลย มโนปุพฺพฺพคฺมา ธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา สิ่งทั้งหลายมีใจเป็นใหญ่ ใจเป็นประธาน สำเร็จแล้วด้วยใจ ความเคลื่อนไหวไปมาอะไรออกจากใจทั้งนั้น ดีชั่วออกจากใจ เนะ ท่านสอนลงที่นี้ ให้ดูใจ ดูตัวเคลื่อนไหวนี้ มันเคลื่อนไหวไปทางไหน ถ้ามีธรรมเข้าดูแล้ว มันก็รู้ผิดถูกชั่วดีของตัวเอง มันก็มีการผ่อน

ผันสั้นยาวกันได้ ถ้าไม่ได้ภาวนา ไม่ได้สนใจกับใจ มันเดินไปไหน มันก็เดินไปอย่างนั้นแหละ ไม่ได้เรื่องได้ราว พวกกันจำเอานะ

อะไรจะอัศจรรย์ยิ่งกว่าใจ ที่ได้รับการอบรมเป็นลำดับลำดับไป อยู่ที่ไหนมันสบายหมด มันหมดห่วงหมดโย หมดทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีอะไรเกินใจที่ปล่อยวางโดยสิ้นเชิงแล้ว โลกามิสทั่วแดนโลกธาตุปล่อยออกโดยสิ้นเชิง เหลือแต่ความบริสุทธิ์วิมุตติพระนิพพานเต็มหัวใจล้วน ๆ เป็นธรรมชาติที่เที่ยงด้วย ท่านว่านิพพานเที่ยงคือใจดวงนี้หมดสมมุติแล้วเที่ยงเท่านั้นเอง ที่มันยังไม่เที่ยงก็คือสมมุติยังมีอยู่ กิเลสก็เป็นสมมุติสุขทุกข์มากน้อยก็เป็นสมมุติ มันต้องมีการเปลี่ยนแปลงของมัน ถ้ากิเลสสิ้นซากลงไป ปิ๊บ สมมุติก็สิ้นไปพร้อมกัน ความทุกข์ไม่มีเลย

เพราะฉะนั้นพระอรหันต์พระพุทธเจ้า ท่านจึงไม่มีทุกข์ในใจ จะบังคับให้มีก็ไม่มี มีแต่ตามธาตุตามขั้นธรรมา เจ็บไข้ได้ป่วย ปวดหัวตัวร้อนหิวกระหาย คิดอยากนั้นอยากนี้เป็นธรรมดาของขั้น ความรู้อันนี้อยู่ในขั้น ความรู้ที่จิตใช้อยู่ประจำนี้ เป็นความรู้ที่ทำหน้าที่กับขั้น ความรู้ที่เป็นนิพพานล้วน ๆ ไม่ใช่ขั้นนี้ นี่ละที่ท่านหล้าท่านว่านิพพานไม่ใช่ผู้รู้ นี่ละมันถึงกันปั้งเลย ความรู้อันนี้มันเกี่ยวข้องกันกับธาตุกับขั้น มันเป็นผู้ควบคุมขั้น ความรู้อันนี้ แต่เรื่องพระนิพพานเอามาพูดไม่ได้ หากอยู่ในนั้นแหละ เจ้าของนะรู้ แต่จะเอามาพูดพูดไม่ถูก

ดังที่ท่านหล้าว่านิพพานไม่ใช่ผู้รู้ สะเทือนปั้งเลย เอ้อ มันต้องอย่างนี้ซิ นั่น คำนกันได้เมื่อไหร่ มันต้องอย่างนี้ซิ ไม่มีใครมาพูดอย่างนี้ให้ฟัง แน่ะ คือนิพพานไม่ใช่ผู้รู้โลกทั้งหลายจะถือเอาความรู้เหล่านี้ว่าเป็นนิพพาน พอบริสุทธิ์แล้วก็จะเอาอันนี้แหละบริสุทธิ์ มันไม่ใช่ นั่น ความรู้อันนี้เป็นความรู้ควบคุมขั้นต่างหาก พวกกันเข้าใจนะทุกคน ให้ได้เห็นศาสนา เวลานี้เรียวแหลมลงเต็มทีแล้วนะ ศาสนาค่อยเสื่อมลง ๆ มีแต่กิเลสสร้างสัวสร้างถานขึ้นทับศาสนา ศาสนาเป็นทองคำทั้งแท่ง กิเลสขึ้นเหยียบไปหมดแล้ว หุย พุดแล้วทุเรศนะ ก็มันไม่รู้สินะ กิเลสมันหลอกอะไร ดีหมด สำคัญนะ ดีหมดเลย มันไม่ให้รู้ว่าเป็นโทษง่าย ๆ นะกิเลส เพราะฉะนั้นมันถึงกล่อมโลกได้ซิ เอาแค่นี้เสียก่อนวันนี้ พอแค่นี้เสียก่อน

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ